

Nr 534

Av herrar **Börjesson** i Falköping och **Björkänge**, om undantagande från beskattning av vinst som beror på penningvärdets fall.

(Lika lydande med motion nr 464 i Första kammaren)

Svenska skattelagstiftning är så utformad att beskattning ofta utgår å vad som är att hänföra till penningvärdets försämring. Så är fallet vid realisationsvinstbeskattning av skilda slag. Om t. ex. en egnahemsägare blir förflyttad till annan ort och därför måste sälja sin ägandes villa, som han haft i sex år, och får 20 000 kronor mera än han gav för villan vid inköpet, så måste han betala skatt för denna summa och därtill en kännbar sådan, eftersom denna inkomst lägges på toppen av hans ordinarie inkomst.

I stort sett är denna s. k. realisationsvinst enbart en penningvärdetsförsämring. Detta belyses klart därav, att mannen vid eventuellt inköp av en likvärdig villa på sin nya boningsort får ge lika mycket som han fick för sin försålda fastighet. Genom beskattningen gör han alltså en direkt förlust.

Det kan icke vara rimligt, att någon skall skatta för penningvärdetsförsämring. Vad som här anförts om egnahemsförsäljning gäller i stort sett även andra fastigheter och i särskild grad jordbruks- och skogsfastigheter.

Om man haft fastigheten i sju år, är visserligen 25 procent av den s. k. vinsten skattefri, efter åtta år 50 procent, efter nio år 75 procent, och efter tio år vinsten helt skattefri. Varför skall penningvärdetsförsämringen beskattas under sex år, då den är skattefri efter tio år?

Vidare är att märka, att om en fastighet försäljes och köpesumman betalas under t. ex. tio år med lika årliga amorteringar, så skall likväl beskattning ske för hela den s. k. realisationsvinsten det år försäljningen sker. Härigenom får man alltså skatta även för kommande års värdeförsämring av kronan, och beskattningen blir på så sätt ännu mera orimlig.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förutsättningslös utredning om undantagande från inkomstbeskattning av vad som är att hänföra till penningvärdetsförsämring.

Stockholm den 26 januari 1962

Bengt Börjesson
i Falköping

Karl Björkänge